

Artista: Bartolomeo Veneto (actiu del 1502 al 1555 a Venècia).

Títol: Dona tocant el llaüt.

Tècnica i data: oli sobre tela del 1520.

Època: segle XVI, Renaixement italià, escola veneciana.

Museu: Pinacoteca di Brera, Milà.

Instrument: llaüt (cordòfon polsat).

Comentaris: la gran quantitat de pintures del Renaixement que contenen el llaüt fa pensar que aquest era un instrument molt important per a la societat europea durant aquesta època (excepte a Espanya, que en el segle XVI fou substituït per la "vihuela de mano" que va tenir més èxit). El nom de llaüt deriva de l'àrab "ud" que vol dir "fusta"; segons sembla, aquest instrument va entrar a Europa a través dels àrabs i per Espanya entre els segles XII i XIII. La primera referència del llaüt la trobem en el "*Llibre de contemplació en Déu*" de Ramon Llull (1235-1315): "altres en sonar la viula, altres en sonar llaüt". A l'època medieval el llaüt fou instrument de trobadors i acompanyava les cançons.

El llaüt, en la seva forma definitiva adoptada a partir de finals del segle XIV, té una caixa de ressonància bombada amb aspecte d'una mitja pera; el mànec, a l'extrem del qual hi ha el claviller (posat perpendicularment formant angle recte), està dividit en trasts com la guitarra. L'instrument clàssic normalment està muntat amb 5 cordes dobles (en pot tenir més) i una de simple (la "prima") com molt bé podem veure a la pintura.

A Europa va estar en ús fins el segle XVII i en la actualitat està essent recuperat amb la publicació de tabulatures, restauració d'antics instruments i construcció de nous.